

„Tiszta a szó, ha tiszta a szándék“

❖ INGYENES KIADVÁNY ❖

„Minden ki nem mondott igazság méreggá válik“

❖ INGYENES KIADVÁNY ❖

TARTALOM

- info@mediaparlament.hu
- Csoportosan és felfegyverkezve...
- Sátán, el a Szent Koronától
- Mi is az a nemzeti biznisz?
- Választani csak választékból lehet
- A szellemi gerillaharc-hoz muníció kell – II.
- PALESZTIN NAP

info@mediaparlament.hu

Hivatalos eljárás folyik az Európai Bíróságon Magyarország ellen a médiatörvény kábeltelevíziózásra vonatkozó hiányosságai miatt. Az Európai Bizottság indította a kötelezettségszegési eljárást a luxemburgi székelyű bírói testület előtt. A bizottság ilyen eljárást akkor indíthat, ha azt tapasztalja, hogy egy tagállam nem teljesítette az Európai Közösség létrehozásáról szóló szerződésből eredő valamely kötelezettségét és a bizottság információi szerint a Magyar Köztársaság eddig nem hozta meg ezeket a rendelkezéseket.

(Ezzel nem dicsekszik az egyébként népszerűtlenségében mindenkit megelőző kormányfő)

A dicsekvés helyett szigorú munkába kezdett az új médiatörvény előkészítésében, és – az illegitim hatalomgyakorlók szokásához híven – statisztá szerepet adott a szakmának és az érdekképviselteknek.

Bár még a statisztaszerep is túlzás, mert a hatalom látványosan nem figyel a véleményekre, amelyek alulról jönnek és csak a látogat-demokrácia kedvéért foglalkozik – néha – velük. A kormányzat viszont eltökélt a törvény rövid időn belüli átpasszírozására.

Lázár András a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti szövetségének elnöke és **Pogány György** az ügyvezető mediaparlament szervezője felhívást tett közzé – sajnos ezt is agyonhallgatta a média – amelyben nyilvánosságot próbálnak teremteni az eddig eltitkolt és elszigetelt véleményeknek.

Terveznek egyeztető találkozót is, ahol a közös fellépésről beszélnek, hogy esélyük legyen beleszólni abba, ami az életünk meghatározó részét, a tájékoztatást (vagy inkább a félretájékoztatást) próbálja megváltoztatni.

„Nagyobb szabadság a sajtónak, az adófizetőknek olcsóbb közmédiák és a mai kor követelményeinek megfelelő

szabályozás – ez a kormány célja az új médiatörvénnyel, amelynek tervezete már olvasható az Országgyűlés honlapján” – közölte kedden a kormányzóvivő.

Sajnos tudjuk már jól, hogy mit is jelent a nagyobb szabadság kifejezés a kormány szócsöveitől!

Ez a törvénytervezet teljes mértékben ellenkezik a vonatkozó Európai uniós ajánlásokkal és az európai gyakorlattal, pedig ott is jelentős a politikusi törekvés a közszolgálati médiumok befolyásolására, ám ilyen erőteljesen ott sem merik.

A köztvédek és a kőzrádió tulajdonosi jogait közalapítványok gyakorolják, amelyek elnökségét az Országgyűlés választja a pártok jelöltjeiből. Ez a rendszer most megváltozna – az új tulajdonos az állam lenne, vagyis visszaállamosítanak a köztvédeket és a rádiót. Formailag e médiumok nonprofit részvénytársaság formájában működnének, egyetlen forgalomképtelen részvényük tulajdonosa a magyar állam lenne az eddigi közalapítvány helyett.

Az új médiatörvény tervezet ezzel, elveszíti az eddigi (törvény?) alapjait, amelyek politikai távolságtartást, demokratikus

visszacsatolást, erkölcsi fékakat és civil kontrollt is megpróbál felmutatni, bár – a pártpolitika nyomása miatt – igen kevés sikerrel.

Az új viszont már egyiket sem kívánja, ami bizonyítja a politikai osztály rettegését a tömegkommunikáció felett meglévő ellenőrzésének csökkenésétől, s ez egyértelműen jelentheti a hatalma elvesztését.

A civileket teljesen kiszorítja az ellenőrzésből, a társadalomnak semmiféle visszacsatolási lehetőséget nem ad, az erkölcsi-etikai kérdések felvetésére pedig csak a Médiahatóság félevenkénti „nyilvános meghallgatása” adhat(?) valamelyest esélyt. A hatalomnak mindig szimpatikus politikai kontrollt pedig továbbberősítették a hatósági jogkörrel is, amelynek tagjait a parlament kétharmados többséggel választja. (vagyis a politikai alkuk és érdekek dominálnak továbbra is!)

A régi médiatörvényre elmondható, hogy az naivan volt(?) demokratikus, a tervezet viszont a pártokráciát bebetonozó cinizmus és a hatalomhoz való gátlástalan ragaszkodás törvénytervezete.

A médiatörvény fontos! Mert hogyan fogja akkor a média ellenőrizni a politikai hatalmat, ha amaz minden eszközzel rátelepszik a médiára és nem hagy rést az oknyomozó újságírás – a pártérdek mentes – kibontakozására. Félő, hogy a politika disznóságait kiszivárogtató nyilvánosság csak akkor marad életben, ha valamely szekértábor védelme alá helyeződik. (lásd: Kossuth téri vélemények teljes elhallgatása.)

Ha politika választja meg mindenhová a döntéshozókat, az nem szakmaiság, hanem diktatúra. Igaz ugyan, az eddigi kurátorok egy része nem tudta az elvárt feladatot teljességében megvalósítani, ugyanakkor azt is tudni kell a törvényalkotónak, hogy voltak és vannak olyan civil személyek, akik párthoz nem kötődnek, nem elfogultak valamely műsorszolgáltatóval, illetve annak valamely szerkesztőjével szemben, vagyis képesek függetlenül, rátermettségük, képzettségük, tapasztalatuk alapján pártatlan véleményt megformálni a műsorszolgáltatók működésével, a műsorok összetételével és minőségével kapcsolatban. (Valószínű ez az, amitől leginkább tartanak!)

Működtető és ellenőrző szervekre van szükség, s a jelenlegi törvényben az ellenőrző az ORTT, a működtető pedig a kuratórium. Ez egyszerű és logikus, különösen akkor, ha a kereskedelmi csatornák problémáit is hozzávesszük, ahol a működtető a tulajdonos az ellenőrző pedig ismét az ORTT.

Az új tervezetben viszont van Nemzeti Médiahatóság (Tanács), Nemzeti Hírközlési Hivatal (NHH), Eseti Bizottság, Közszolgálati Tanács (KÖT), Tulajdonosi Vagyonkezelő Testület (TVT), közszolgálati médiaszolgáltató felügyelő-bizottság és még több más alszerv is található.

Vajon mi motiválta ezt a nagy „hivatalbőséget”?

Talán az MSZP is érzi, hogy el kell helyeznie a kádereit jól fizető és politikai hasznot is termelő hivatalokba. Az ügy igen átlátszó ugyan, de komoly ellenzéki tiltakozást nem észlelt az ország, pedig ha ezt végig viszik, akkor ismét biztosítottnak látszik a balliberális médiaféltény!

Javasolnám az újságíróknak, hogy foglalkozzanak az új médiatörvény tervezetével, nehogy a rossz törvényt egy még rosszabbal koronázza meg az a parlament, amelynek legitimitása nemcsak kétségbe vonható, hanem nem létező!

BG

Folytatjuk

Ne higgyétek, hogy elveszett Harcunk, amit a megvesztett Globális kutyák ugatnak és nem tetszik a nyugatnak, Hogy nem török belé fogunk, Hogy nem adjuk meg magunkat és megtartjuk itt honunkat, S csak azért is élni fogunk!

Szabolcsy Balázs
2008. december 17.

Honalapító Árpádházi zászlóinkkal minden nap tüntetünk a Vértanuk terén 19-21 óra között!

III. évfolyam, 4. szám ❖

2009. január 29. csütörtök ❖

Harcunk 866. napján

Csoportosan és felfegyverkezve...

„Csoportosan és felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntette”

A koncepció szerint Göbl György 2006. október 23-án, a délutáni órákban szaporodásnak indult, amelynek eredményeként született ellene a fent megfogalmazott vád. A soproni rendőrség szemében már egy ideje szálla – fiatal, négygyermekes tanárember kihívta az ellent. Ahogyan szokás, főnről leszóltak, ni, ezt a tévébeli fickót ismerjük, varrjunk már rá valamit!

Az előzmények, amelyek súlyosbító körülményként róhatók fel:

- a vádlott élve született;
- október 23-án, közterületen tartózkodott;
- nemzeti színű zászlót tartott a kezében;
- minek ment oda.

A többi vádpont röhejes, szóra sem érdemes.

A védő az első percekben kijelentette, hogy ez (is) egy koncepció eljárás, a vád törvényessége kérdőjeleződik meg. Az ügyész szerencséjére – aki aznapra telenyomta magát fogalmazáságtól – a vádlott elemében volt, és akár a tanúhoz feltett kérdéseket illetően is kiválóan helyettesítette a vád hatóságát.

A tárgyaláson elsőként a vádlott idézte fel október 23-a történéseit, különös tekintettel a délután három óra húsz perc, és három óra negyvenöt perc közötti időszakra.

A bírónót és az ügyészt is láthatóan mélyen megdöbbenette, amikor elmondta, hogy az Alkotmány utca közepén egyedül állt, nemzeti trikólórral a kezében.

Az előtte felsorakozott uszke négyszáz, állig felfegyverkezett rendőr félelméről tanúskodott a válaszadástól való húzódozás, amikor is a vádlott magyar nyelven fogalmazott rövid kérdésekkel *bántalmazta* őket.

Miután a rendőröket vérg sértő „*miért nem engednek a Kossuth térre*” kérdésre a sorfalból kivált néhány elfogó droid, *szégyen a basznos, de futás* felkiáltással iskolakört írt le az operatív vezetési központban tartózkodók gúvadtszeme láttára. Természetesen a futást megelőző percekben felvett számtalan videofelvétel egyike sem került elő, amely kétséget kizáróan bizonyítaná, hogy Göbl György egyedüli vádlott nem fegyverkezett, pláne nem csoportosan.

Az ügyész a tárgyalás során egy ízben mosolyogni kezdett a szájával, erre a vádlott határozott hangon felszólította a tevékenysége azonnali abbahagyására.

Göbl György megemlíttette, hogy a jeles napon a rendőrség részéről többek *bántalmazásának* volt tanúja, és tudomására jutott a Papp Lajos professzor sérelmére *bivatalos eljárásban* elkövetett is.

A védelem által felkutatott, laptopon eléje tárt bizonyítékokat a bíróság, a hozott technika felajánlását visszautasítva, kivetítő nélkül, csakis kényelmetlen körülmények között volt hajlandó – a bentlévők fokozott érdeklődéséről tudomást sem véve – megtekinteni. (A kezdetkor bejelentett nyilvános tárgyalás jelleg csorbult ezzel.)

Idézet

„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagybatalmú őrangyala, mint a magyaroknak és bizony helye lenne erősebben kérniük bathatós oltalmát országukra!”

- Pio atya (1887-1968)

Sátán, el a Szent Koronától! Össz nemzeti tüntetés

A Magyarok Világszövetsége
2009. január 30-án, 16 órakor
 össznemzeti tüntetést tart
 az Alkotmánybíróság épülete előtt
 (II. kerület, Donáti u. 35-45.)

A Szent Korona elárusítását, az ország további züllesztését, a magyar nemzet további szét darabolását meg fogjuk akadályozni!

(Gyülekezés 15 órakor a Battyhány téren)

Mi is az a nemzeti biznissz?

Szeretném felhívni a figyelmet egy aggasztó jelenségre, ami megmérgezhetheti és sajnos meg is mérgezi jó néhány szerveződés belső életét. Ez nem más, mint az agyonhallgatott ún. nemzeti biznissz. Legfőbb ismérve, hogy a leghangosabb hazafias jelszavak mögé bújva nem más munkálkodik, mint az anyagi haszonszerzés, az egyéni meggazdagodás. Az említett mechanizmus nem újkeletű, ám jelenlegi formájában valahol a leházás és a koldulás határán mozog bizonyos szervezeteknél. Néhány, önmagát élelmesnek gondoló egyén az utóbbi 17 év alatt mesteri szintre emelte ezt a gazdasági ágazatot, jó érzékkel kereste, találta és bomlasztotta fel a többre hívatott civil mozgalmakat, majd azok összeomlása után új vadászterület után nézett. Az elmúlt két esztendő eseményei mágnesként vonzották a szerencselovagokat, akik önmagukat nemzeti radikálisnak álcázva, megtévesztve sok igazi hazafit, ipari méretű szélhámosságba kezdtek.

Ismérvük: A leghazafiasabb szervezet toborzása címszóval aktivistákat gyűjtenek, a céljaitak homályosan határozzák meg, diktatórikus, autokrata vezetési stílusukkal megakadályozzák a belső ellenőrzést, soha nem számolnak el a rájuk bízott javakkal, minden más hasonló szervezetet igyekeznek ellehetetleníteni, majd bekebelezni. Mindennemű együttműködést visszautasítanak, és ami a legszembetűnőbb: tartózkodnak minden olyan lépéstől, ami

veszélyeztetné az aranyat tojó tyúkot, enyhén szólva nincs cselekvési kényszerük. Ha a tagságuk előbb-utóbb ráébred valós lényükre, akkor ők kizárják a tagságot, zsarolnak, vádaskodnak, pereskednek, mindezt mosolyogva, hiszen kinek érdeke kitergetni a szennyest?

A jóakarátú emberek adományai nagyon sokszor nem a nemzeti ügyet, hanem a szerencsevadászok magánszámláját gyarapítja. Gyümölcseről ismerni meg a fát, a puding próbája – ugye az evés. Látjuk, hogy az a hatalmas energia, amely az elmúlt évek alatt megmozdult, manapság éppen, hogy csak pislákol. Ennek oka az, hogy nem megfelelő emberek sáfároltak azzal a hatalmas kincsel, amit becsületnek nevezünk. Ezek az emberek játszották el nemzeti gondolkodású bajtársaink bizalmát.

Tudnia kell mindannyiunknak: ezek az emberek akarva - akaratlanul a mindenkori elnyomó hatalom legfontosabb szövetségesei.

A nemzeti mozgalmak mészárosai.

Minden szervezet törekedjen a legpontosabb pénzügyi elszámolásra, a leszigorúbb kontrollra, a jól átgondolt vezetőségválasztásra és nem utolsósorban a szellemi egységre. Ebben a mechanizmusban valóban a megfelelő helyre jut a segítség:

A nemzetből a nemzethez.

Rendszerváltó Fórum
A civil ellenállás

Választani csak választékből lehet

- Rákosi Máttyás: Aki nincs velünk, az ellenünk van.
- Kádár János: Aki nincs ellenünk, az velünk van.
- Grósz Károly: Aki velünk van, az is ellenünk van.
- Gyurcsány Ferenc: Aki még mindig velünk van, az nincs magánál

A népi bölcsesség és humorérzék az elviselhetetlenből is elviselhetőt kreál, mert a magyarságnak a túlélésre kell berendezkednie. Túl kell élni a „jólétet, a dübörgő gazdaságot és a pannon puma” fedőnévű rablóbandát. A nép ugyanis jól látja, hogy a magyar politikai színháznak nincsenek szereplői, akik maradéktalanul tisztességes módon játszanának, s ezt nehéz feldolgoznia.

A népi humor így lazít a nyomáson: Ketten beszélgetnek a Kossuth téren:

– Te ez a gyurcsány mekkora színész! – Igen, én is szeretném minél több darabban látni!

Külföldiek kérdezték tőlem, ha közel 200 bejegyzett párt létezik Magyarországon, akkor miért nem tudnak a magyarok választani e kínálatból?

Próbáljuk meg a válaszadást! Egy internetes fórumon olvastam egy idevágó és sajátos megnyilatkozást: „A lyukas cipóm sem bíznam rájuk, nemhogy egy országot.” Vajon mivel érdemelték ki ezt a sommás ítéletet?

A társadalom – nem véletlenül gondolkodik így –, s ezen már csak akkor tudunk változtatni, ha valóban mélyreható változások következnek be az alkotmányosság, politika, gazdaság és az erkölcs területén.

A választásokon a társadalom tagjainak nagy része nem fog majd szavazni, mert mint mondják: „nincs kire szavazni” és aki csatlakozik valamely párthoz – az elveszíti függetlenségét, emberi tisztességét, leírják a munkahelyén, a lakóközösségben vagy a baráti körben. Ma már a pártokban való hit helyett a „tetszünk is forradalmat csinálni” gondolat és az olyan polgári „ellenállás szükséges, amely nem hátrál meg a hatalom előtt”

Két válaszadó elmélet mutathat kiutat a jelenlegi hatalmi gőg tobzódásából.

A pártokról kialakult rossz vélemény részben a múlt és a jelen tapasztalásai, főleg a következmények nélküli, intézményesített korrupció eredménye. Elismerem, mindez a médiamocskolódás következménye is, de legfőbb oka a magyar állam jelenlegi illegitim állapota, amelyet sajnos a pártok egyöntetűen támogatnak. Ma minden megtörténhet, és a pártok amihez csak hozzáérnek – devalválódik, leértékelődik. Így a magyar alkotmányosság és államiság is, aminek jogfolytonossága csupán a rákosi-kádár diktatúrával áll fenn!

A pártok bűneit nehéz felsorolni, de a bűnök „gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással” követhetők el, így nem egyformák ugyan az elkövetők felelőssége, de valamennyi párt irányában fennáll. Ezt a jelenlegi kormánypárt szereti igen erősen hangsúlyozni, csakis a saját felelősségét szétterítendő.

Én nem ezt a célt szolgálom, de nem mondhatom, hogy az ellenzéknek nincs felelőssége a kialakult helyzetért, mert a pártok a rendszerváltásként csúfolt hatalomátviteltől óta felelősek az ország sorsáért, az állam illegitim voltáért.

A pártok ténykedését az értelmetlen áldozatok, hamis ígéretek jellemzik. A gazdasági világválság – számukra éppen jókor érkezett – mert a problémahalmaz felhasználása a saját céljaik érdekében (ellenkező előjellel ugyan) jelentkezik, amelyet a már nem is tagadott céltudatos hazudozás kísér, amely egyrészt gyengeségre, határozatlanságra másrészt trükkök százaira épül.

Mi lenne akkor, ha visszatérne az a sok száz éves hagyomány, hogy a politikai pályára vágyók maguk finanszíroznák a kampányukat és nem a közpénzekre áhítoznának. Az államnak, (ami egyébként absztrakció, használjuk inkább a közösség kifejezést!) igen hasznos lenne, ha nem finanszíroznák a pártokat, hanem azok önállók lennének. A képviselők, akik nem listán, hanem egyéni képviselőként jutnak be az alsóházba, döntsék el, hogy szükséges-e számukra a párthátér, s ha igen, akkor támogassák anyagilag is. Ne fordítva történjen, mert azzal a jelölt elveszíti függését a választóitól, s helyette a párt függőségébe kerül. A megtakarított adóforintokat viszont a költségvetés felhasználhatná például új munkahelyek teremtésére, egészségügyi fejlesztésekre, vagy a jövő találmányainak felkarolására.

Az emberi jogok, az emberi méltóság védelmére kellene a pártoknak odafigyelni, de nem ez történik.

Éppen most ígért egy tanulságos könyvet Balogh Zoltán képviselő a miniszterelnöknek, éppen a 2006 őszi események kapcsán. Minden tisztelem a képviselő úr, de ha csak ennyire telik a Fidesz erejéből, akkor félek az ország jövőjétől, mert így önök sem fogják meghozni a szükséges döntéseket és az országháza továbbra is Potemkin falu marad ahol a televízió közvetítésnek szól minden.

Az illegitim állam és a hatalmi elnyomásra felépülő intézményrendszerek jogfosztóak, népbűtítók és szánsalmanan alkalmatlanok az életünk tisztességes és kiszámítható megszervezésére, de alkalmassak az „ügyek” eltusolására. Mindezt a Zuschlag-ügy is tökéletesen alátámasztja és tételezen bizonyítja is.

Ha a titkosszolgálat vezetője értesíti a gyanúsítottat, hogy lehallgatják, a rendőri vezetők „egyeztetnek” a gyanúsítottal a nyomozásról és amaz azt fejtegeti, hogy nem fogják felhasználni a lehallgatásokat, mert a fél kormány benne van, akkor: egy normális demokráciában megbukik a kormány.

Ma Magyarországon ez nem így történik!

Valaki magyarázza meg a szavazóknak is, hogy mindez miért van így?

Mert vagy megelégedi a nép a televíziós szerepet vállaló színészeket, és tesz is lépéseket arra, hogy „több darabba” lássa őket, vagy jön egy új népmozgalom (esetleg a Magyarok Szövetsége) és a jelenlegi politikai elitet az őket megillető helyre juttatja.

Harmadik út nincs! Lehet gondolkodni!

– dr. Bene Gábor

A szellemi gerillaharchoz muníció kell – II. rész

„Azt hiszem, már megtagadtuk rég
Mit ránk hagyott a többi nemzedék
Utánunk már semmi nem marad
Szép emlékek egy szemétdomb alatt
Eszményé lett mostanra a rút.....”

– Pozsonyi Ádám

„Szép emlékek egy szemétdomb alatt”

Ma már a magyar nemzet fájdalmas történelméről bárki elmondhatja, leírhatja a saját véleményét, ha azonban a bolsevikból kapitalistává vedlett gazdasági és politikai bűnözőknek nem tetszik az álláspont, akkor jön a lebunkózás és fasisztázás. Miután a közgondolkodást szigorúan manipuláló politikai bűnözők nem szeretnék a nép nemzeté válását elősegíteni, így az egészséges nemzeti öntudat erősítéséhez és történelmünk hamisításainak leplezéséhez nem nyújtanak segítséget, sőt ahol csak tehetik: gátolják, ellehetetlenítik, vagy egyenesen üldözik azt, aki az igazat ki meri mondani! Többek között ezért, néhány tisztességesebb – a rendszer hibáit felismerő – „reformkommunistát” eltüntettek a sülyesztőben, mert félt volt, hogy túlzottan nemzeti hűrokat fognak majd pengetni, s ezzel keresztülhúzzák a globális pénzvilág és az őket kiszolgáló hazai csasosok terveit. Ezért nem juthatott a magyarság egy meghatározóan nagy sikerélményhez 2004. december ötödikén, mert a hatalmi elit felismerte, hogy ennek visszahatásai is lennének a magyarság önképének és önbizalmának javulása vonatkozásában, ezt pedig nem engedheti.

Sajnos mi sem ismertük fel időben, hogy – a magyar érzelmű reformistákkal – sokkal jobban jártunk volna, mint a magukat antibolsevistának maszkírozó ál-liberálisokkal. (Magam is csak 1992-ben láttam meg ezt!) A politikába csöppent néhány tisztességes magyar csupán azt láthatta, hogy a média csúsztat, hazudik, megmondóemberei minősítenek és fasisztáznak, s közben azokat a liberálisokat „építik fel”, akik vadul szidják ugyan a kommunistákat, de mindeközben meg is védik őket a felelősségrevonástól (s mindezt szemforgató módon, az emberi és polgári jogokra és a boszorkányüldözés szükségtelenségére való hivatkozással).

Ilyen óriási ellenszélben teltek az esztendőik és szinte lehetetlen feladatra vállalkozott az – egyre radikálisabbá, azaz gyökeres változást akaróvá fejlődött, pártpolitizálásból kiábrándult civilekből létrejött – úgynevezett: nemzeti civil ellenállás. A 2006. őszi megfélemlítő taktika sokakat elriasztott ugyan, de utána egyre többen ismerték fel az ellenállás szükségességét.

PALESZTIN NAP

Palesztin napot rendeznek a budapesti Szabadság téri, Hazatérés Templomában.

A február 1-i program:

10.00 óra: Hitvalló-protestáló istentisztelet Mordehaj Eljahu Izrael volt főrabijára népszerű felszólító uszító gyűlöletbeszédének elítéléséért és az izraeli terrorállam palesztinok elleni népi támaszt támogató Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége tevékenységének törvényességi felülvizsgálataért. Igét hirdet: ifj. Hegedűs Lóránt lelkész.

11.30 óra: A nyolc nagy nemzetközi díjat nyert Occupation 101 című, a palesztin nép önrendelkezésért folytatott küzdelmét bemutató dokumentumfilm vetítése.

13.00 óra: Kosaras Péter Ákos történész, majd Dr. Alotti Nasri Magyarországon élő palesztin szívbeszéd előadása Palesztináról.

Így az a néhány folyamatosan működő csapat, akik erejükön felül dolgozva az igazság terjesztéséért: honlapokat indítottak és működtetnek őket; akik kiadványokat szerkesztenek és terjesztenek anyagi lehetőségeikhez mérten (például a Kossuth tér 2006 című ingyenes kiadványt); vagy szinte naponta demonstrálnak, vállalva a hiányzó igazság terjesztését, de a hatalombitorlók retorzióit is. Ezen civil nemzeti erő tagjai, (közöttük jómagam) ha valóban önkritikusan vizsgálják saját tevékenységüket, ki kell mondanuk: nem sikerült megmenteni a magyarságot a népi támasztól, mert az egészségügyi reformtól az új médiatörvényen és az abortusz – kétmilliárdos – támogatásán át minden azt szolgálja, hogy kipusztuljunk innen.

Ki kell mondanunk: nem sikerült a népet felébreszteni Csipke-rózsika-álmából.

Az ébresztés azért nem sikerülhetett, mert a magyar társadalom nem alszik, hanem beteg. Az orvosok szokták emlegetni azt, hogy Európa legbetegebb nemzete vagyunk és ez akkor is igaz, ha tudjuk, hogy együtt a legkreatívabb is. A betegség okait feltárva kellene a diagnózis megállapításakor a terápiát meghatározni. A társadalmi tudat (mesterséges és sajnálatos) beszűkítése miatt, más és hatóságosabb eszközökkel is tudatosítani kellene a „magyar betegséget” a nép körében, és a gyógyítást végre el kell kezdeni!

A magyar nép ugyanis nem tud nemzeté válni, mert a kádári „kaporj kurta” metódus, majd az ál-liberális fogyasztói fertőzés olyan szinten tette a társadalom tagjait egoistává és kufár szellemiségűvé, hogy elhiszi azt, amit a reklámbutítás sulykol: „dolgozik a pénzed helytedet!” (Pedig mint tudjuk, a papír soha nem dolgozik és nem terem értéket! Ez csak neoliberalis mese.) A fertőzés már olyan veszélyes szintű, hogy sem a társadalmi tanulásra, sem a feladatvállalásra, sem a közjóért való élésre nem alkalmas a társadalom nagy része – most, ebben a – fertőzött állapotában. Ugyanakkor elismerem azt is, hogy a XX. század szörnyűségei után jogosan várja el a magyar nép, hogy segítséget kapjon a mindennapi – anyagi jellegű – problémáinak megoldásához és ígértem is, hogy ha lehetőségem lesz: én segítek! Egy népi bölcsesség azonban megvilágítja a probléma kezelésének – már most is – lehetséges módját: segíts magadon, az Isten is megsegít!

Segíts azzal, hogy tájékozódni próbálsz, és nem hiszel a félrevezető médiának, segíts a magyar termék megvásárlásával. Segíts úgy is, hogy a közösséget szolgáló a pénzimpérium és a kiszolgálók: a hazai politikai osztály helyett!

Ezt kell erősíteni a tudatban minden nap!

– dr. Bene Gábor

14.30 óra: Magyar-palesztin közéleti fórum Vona Gábor történeüsszel, a gázai népi támaszt politikai pártként érdemben egyedül elítélő Jobbik Magyarországért Mozgalom elnökeivel és Dr. Morvai Krisztina büntetőjogással, a Jobbik EP listavezetőjével, valamint egy palesztin újságíróval.

16.00 óra: Palesztin-magyar irodalmi-zenés műsor neves palesztin és magyar előadóművészekkel. Közreműködik: Dr. Alotti Samiha és a Kalifa palesztin népzene együttes, Csavlek Etelka, Hegedűs Zsuzsanna, Róka István, Sárdy Barbara, Papp Gyula, Erdei József, Kassai Kaszás Imre, Varga Kornél István.

17.30 óra: Az „Izrael állam 60 éve az irtalmas samaritánus szemével – avagy ami az elmúlt esztendő „ünnepi” megemlékezéseiből kimaradt” című hiánypótló fotókiállítás megnyitása az alttemplomi Szabó Dezső Katakombaszínházban. A kiállítást Sárdy Barbara előadóművész, a Hazafias Magyarok Szövetségének alelnöke nyitja meg.

KOSSUTH TÉR 2006 – Kiadja a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 – megjelenik minden csütörtökön

Felelős kiadó: MNB 2006 ❖ Felelős szerkesztő: Arthur ❖ Grafika és tördelés: Angie

Online újságunk letölthető a www.kter2006.extra.hu oldalról és az MNB 2006 honlapjáról: www.harcter.hu

Kérjük, ha érdemesnek látja, adja tovább, sokszorosítsa újságunkat! – Kapcsolat: kter2006@gmail.com

Egyes írások tartalma a cikk szerzője véleményét tükrözi!